

Gondolataim az evangéliumi rész kapcsán két jézusi kijelentés körül forognak.

Az első: „Én és az Atya egy vagyunk”. E szavak után kortárs ellenségei követ ragadnak.

A másodikat az Írásból idézi Jézus: „Istenek vagytok mind, a magasságbelinek fiai.”

Erre a kijelentésre nincs újabb megkövezési szándék.

Feltettem magamnak a kérdést, mi a különbség és azonosság a két kijelentés között.

Legjobban a család példájával tudnám szemléltetni.

Egy férfi és egy nő szeretetkapcsolatából utódok jönnek létre.

Ezek viselik az apa, sok esetben az anya nevét is. Hordozzák a két szülő genetikai állományából kialakult sajátos egyveleget, hasonlítanak valamilyen szempontból mindkét szülőre, jó és rossz tulajdonságaikban egyaránt.

Ezt jelenti számomra az Ószövetségből idézett mondat. Istenek vagytok, Isten tulajdonságainak hordozói. Ezek leginkább a teremtésre és a szeretetre való képesség. Hangsúlyozom, csak képesség, csak „talentum”, amit akár el is lehet ásni.

Ettől azonban még a Magasságbeli fia marad az illetékes személy, ahogyan a család velünk közösséget nem vállaló tagja is viszi tovább vezetéknévünket. Az „Én és az Atya egy vagyunk” kijelentés szintén magán viseli az előző, Ószövetségben meghatározott istengyermekség fogalmát, de ezen jócskán túlmutat.

A család analógiáját folytatom. Az egyik, vagy akár több gyermek, a szülők példáját követve, hasonló életet akar élni. Teremteni, vagyis alkotni és szeretni akar. Ennek érdekében továbbfejleszti képességeit, beáll a szülők mellé, és vállvetve küzdenek közös célokért. Az ilyen gyermek nemcsak a vezetéknév hordozója, hanem egyre nagyobb egységben van szüleivel.

Fontos ebből az aspektusból a gondolat, a szó és a tett egysége.

Jézus esetében ez az egység tökéletes volt, elmondhatta magáról, hogy egy az Atyával.

Ezért ragadták meg a követeket, mert megértették, hogy az Ő Fiúsága mennyire fölötte áll az övékének.

Nekünk is a Jézus féle istengyermekségre kell törekednünk!

Vajon hol állok ebben a törekvésemben?

Add meg nekünk Istenem, hogy meg ne álljunk, hogy érvényes legyen ránk a „nem elég szent himnusza”!

Bandula Mária, Szigetszentmiklós